

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců: **a) Děti Země, Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, 602 00 Brno, zastoupeného Mgr. Luděkem Šikolou, advokátem se sídlem Dvořákova 13, 602 00 Brno, **b) Společnost ochránců životního prostředí**, se sídlem Nerudova 1059/34, 412 01 Litoměřice - Předměstí, **c) I. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem, zastoupeného JUDr. Danielem Volákem, advokátem se sídlem Business Centre Litvínov, Jiráskova 413, 436 01 Litvínov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2003, zn. UPS/64/62741/03/Zá, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1.** Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem Čerčanská 12, 140 00 Praha 4, **2.** Město Lovosice, se sídlem Školní 407/2, 410 30 Lovosice **3.** Obec Vchynice, se sídlem 410 02 Lovosice, **4.** Občanské sdružení k. ú. Boreč, se sídlem Boreč 11, 411 31 Boreč, a **5.** Společnost přátel města Duchcova, se sídlem Masarykova 7, 419 01 Duchcov, o návrhu žalobce a) na přiznání odkladného účinku žalobě, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2010, č. j. 15 Ca 91/2008 - 414,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 5. 6. 2003, zn. UPS/64/62741/03/Zá, žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, stavebního úřadu, ze dne 26. 3. 2002, č. j. 3231-1157/97/2001, jímž bylo povoleno umístění stavby „Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice - Řehlovice“.

Žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl rozsudkem ze dne ze dne 27. 4. 2005, č. j. 15 Ca 206/2003 - 93.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobců výše uvedený rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 14. 2. 2008, č. j. 1 As 37/2005 - 154. Krajský soud v novém řízení opět žalobu zamítl rozsudkem ze dne 22. 9. 2008, č. j. 15 Ca 91/2008 - 287. Rovněž proti tomuto rozsudku krajského soudu brojili žalobci kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 20. 5. 2009, č. j. 1 As 111/2008 - 36, zrušil v pořadí druhý rozsudek krajského soudu.

Žalobce a) podal dne 18. 10. 2009 ke krajskému soudu žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, v níž poukázal na judikaturu správních soudů, které v obdobných věcech odkladný účinek žalobě přiznaly. Stěžovatel dále podotkl, že přiznáním odkladného účinku by odpadla snaha investora a některých správních orgánů zrychleně a bez ohledu na zákony a námítky žalobce či jiných účastníků stavebních řízení vydávat stavební povolení a uměle

tak vytvářet dojem, že je o stavbě dálnice D8 podle zákona rozhodováno. Uvedl, že naléhavost přiznání odkladného účinku předmětné žalobě proti územnímu rozhodnutí vyplývá také z toho, že stávající územní rozhodnutí z roku 2003 znamená již od září 2007 zásadní nevratnou likvidaci biotopů zvláště chráněných druhů organismů a téměř nevratné zásahy do krajinného rázu na území Chráněné krajinné oblasti České středohoří, přestože vydaná povolení a souhlasy s těmito činnostmi jsou základními body jím podané žaloby.

Krajský soud usnesením ze dne 25. 1. 2009, č. j. 15 Ca 91/2008 - 414, návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl. V odůvodnění uvedl, že zásadní okolnost vylučující možnost přiznat odkladný účinek žalobě představuje již sama povaha napadeného rozhodnutí – rozhodnutí o umístění stavby. Po prostudování spisu krajský soud konstatoval, že předmětem rozhodnutí o umístění stavby nejsou žádné ze staveb uvedených v ustanovení § 103 a § 104 zákona č. 186/2006 Sb., stavebního zákona, jež by mohly být realizovány bez stavebního povolení, toliko na základě samotného rozhodnutí o umístění stavby. Krajský soud v Ústí nad Labem odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11. 2004, č. j. 57 Ca 14/2004 - 40, publikovaný pod č. 455/2005 Sb. NSS, v němž soud dovodil, že povaha rozhodnutí o umístění stavby vylučuje obecně možnost přivodit újmu předpokládanou ustanovením § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. újmu nenahraditelnou, neboť toto rozhodnutí ještě nezakládá potencionálnímu stavebníkovi subjektivní právo stavět. Takové právo vzniká až pravomocným stavebním povolením. Nadto Krajský soud v Ústí nad Labem poznamenal, že žalobou napadené rozhodnutí není vykonatelné, neboť teprve realizace potřebného stavebního povolení může mít za následek vznik nenahraditelné újmy.

Žalobce a) (dále též „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku žalobě kasační stížností ze dne 11. 2. 2010, namítaje, že je dán důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Současně stěžovatel uvedl, že si je vědom poučení obsaženého v napadeném usnesení, že proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné. Přesto se domnívá, že kasační stížnost přípustná je. Ke konkrétním důvodům podané kasační stížnosti stěžovatel konstatoval, že je doplní ve smyslu § 106 odst. 3 s. ř. s. ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení soudu, jímž bude vyzván k doplnění podání. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud při předložení kasační stížnosti k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu zdejší soud informoval, že nečinil žádné standardní procesní úkony spojené s předkládáním kasačních stížností, neboť kasační stížnost je zjevně nepřipustná.

Kasační stížnost je nepřipustná a Nejvyšší správní soud ji jako takovou odmítl.

Důvody nepřipustnosti kasační stížnosti jsou upraveny v ustanovení § 104 s. ř. s. Podle odst. 3 písm. c) tohoto ustanovení je nepřipustná kasační stížnost proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné.

Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 - 172, publikovaném pod č. 507/2005 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, uzavřel, že rozhodnutí o odkladném účinku žaloby je rozhodnutím, které je podle své povahy dočasné. V citovaném rozhodnutí zdejší soud uvedl, že „[p]řiznáním odkladného účinku žalobě se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí správního orgánu do skončení řízení před soudem (§ 73 odst. 3 s. ř. s.). V tomto smyslu jde o stejný důsledek, který s sebou přináší aplikace § 38 odst. 4 s. ř. s., o předběžném opatření, jenž zaniká nejpozději

dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným. Obdobně i toto usnesení lze i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), ukáže-li se v průběhu řízení, že pro jeho přiznání nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly. Rozhodnutí o odkladném účinku žalobě jako procesní institut je zcela nepochybně svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. (...) Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž byl (...) návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé“ (obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2006, č. j. 4 Azs 339/2005 - 51, ze dne 4. 5. 2006, č. j. 6 As 21/2006 - 66, ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 Afs 218/2006 - 103, nebo ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 58/2009 - 58; všechna citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

Výše citované rozhodnutí bylo podpořeno rovněž usnesením Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. III. ÚS 156/2005, v němž Ústavní soud konstatoval, že „[r]ozhodnutím dočasným je nepochybně i rozhodnutí, kterým soud rozhoduje o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, a to bez ohledu na to, zda soud podanému návrhu vyhoví či nikoli. Rozhodnutí krajského soudu, kterým byl zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, nijak neovlivňuje průběh samotného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Pokud by této žalobě bylo vyhověno a meritorní správní rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno, lze se postupem, který je upraven v zákoně č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů, domáhat náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím.“

Uvedená judikatura je plně aplikovatelná i na posuzovaný případ, kdy kasační stížnost stěžovatele směřuje proti usnesení krajského soudu, jímž byla zamítnuta žádost o přiznání odkladného účinku žalobě. V souladu s ustanovením § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné, jímž je i rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě. Nejvyššímu správnímu soudu tedy ze zákona nepřísluší hodnotit věcnou správnost napadeného usnesení; Krajský soud v Ústí nad Labem bude dále pokračovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že předmětná kasační stížnost není odůvodněná a že stěžovatel předdeslal doplnění konkrétních důvodů svého podání až na výzvu soudu. Zdejší soud však, stejně jako krajský soud, považoval výzvu k doplnění náležitostí kasační stížnosti za bezpředmětnou, neboť ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu považuje kasační stížnost proti rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě za nepřipustnou. V posuzované věci tak nebylo možné dospět k jinému závěru než jak je shora vyloženo, proto nebylo třeba vady podané kasační stížnosti odstraňovat.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu